

РЕШЕНИЕ

№ 14219

гр. София, 24.04.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 24 състав, в
публично заседание на 05.03.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анастасия Хитова

при участието на секретаря Анжела Савова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **7178** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 203 и сл. от Административно процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 1, ал. 2 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/.

Образувано е по искова молба на Х. Х. Ц., срещу Национална агенция за приходите (НАП) за сумата от 7 000 лева, представляваща обезщетение за причинените на ищеца неимуществени вреди в периода 15.07.2019 г. – 15.07.2024 г., настъпили в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от ответника на задължението по чл. 59, ал. 1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл. 24 и чл. 32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR), заедно със законната лихва върху тази сума, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземанията.

С исковата молба ищецът претендира обезщетение за причинените му неимуществени вреди, изразяващи се в притеснения, стрес, интензивен страх и опасения за възможна злоупотреба с личните му данни, станали достъпни вследствие т. нар. „хакерска атака“, при която от електронните масиви на НАП неправомерно е била изтеглена голям обем информация, съдържаща лични данни на български граждани. Това причинило на Х. Ц. интензивен страх, негативни мисли и напрежение, очакване за възможни злоупотреби с личните данни на лицето, попаднали в криминално проявени лица, включително опасения за изтегляне на заеми от името на ищеца или други негативни последици за здравето, живота и имуществото му. Твърди, че е бил преследван и е обект на проучване с цел злоупотреби.

В съдебно заседание, ищецът се явява лично и с адв. Ж., който поддържа исковата молба и претендира разноски по чл. 38, ал. 2 ЗА.

Ответникът, чрез юрк. Л. Т. в писмен отговор на исковата молба, излага съображения за неоснователност на иска. Твърди, че липсват доказателства, които да потвърждават твърденията, че осъщественият достъп до лични данни от масивите на НАП е в резултат на действия/актове на агенцията и нейни служители. Посочва, че ответникът е въвел редица технически и организационни мерки по ЗЗЛД и GDPR за защита при обработването на лични данни. Като такива са посочени Система за управлението на бизнес процесите, Система за управлението на сигурността на информацията, Вътрешни правила и др. Посочва, че процедурите в НАП са утвърждавани съгласно изискванията на чл. 10, ал.1, т.5 от ЗНАП и са съобразени с ISO 9000 и ISO 9001. Твърди, че вътрешните документи са съобразени с Наредба за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги (НОИИСРЕАУ), Наредба за общите изисквания към мрежовата и информационна сигурност, Закона за електронното управление (ЗЕУ). Всички системи в НАП се разработвали съобразно вътрешните процедури, съществували системи за одитиране на действията за потребителите, както и правила за наблюдение на действията на потребителите. Въведените услуги достъпни с КЕП и ПИК давали възможност за проследяване на действията по заявяване използване на услугите. Въведени били и Вътрешни правила за защита на личните данни на лицата подаващи сигнали в Националната агенция по приходите, Методика за анонимизиране на индивидуални данни, в следствие на която всички данни са в нечетим формат. Посочва, че след узнаването за възникналия инцидент са предприети действия за информирание на Центъра за инциденти в информационната сигурност в ДА „Електронно управление“, ГДБОП, ДАНС, КЗЛД, Секретариата на О., Глобалния форум, държавите – членки на ЕС и др. Била подготвена нота от НАП до ЕК, Главна дирекция „Данъчно и митническо облагане“. Публикувано било съобщение на интернет страницата на НАП за настъпилото събитие и е създадено приложение за проверка дали и какви лични данни за съответното лице са изтекли. Претендира присъждане на разноски. В ОСЗ ответникът не изпраща представител.

Софийска градска прокуратура, чрез прокурор Мария Малинова, дава заключение за основателност на исковата претенция, но размерът е завишен на претендираното обезщетение е завишен и не отговаря на действително претърпените вреди.

Административен съд София град, след като обсъди релевираните с исковата молба твърдения, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства по реда на чл. 235 ГПК, вр. чл. 144 АПК, намира за установено следното от фактическа страна:

Общозвестен е фактът, че на 15.07.2019 г. е установена и оповестена в медиите т. нар. „хакерска атака“ срещу информационната система на НАП, в резултат на която неправомерно е бил осъществен достъп до базата данни, съдържаща лични данни на множество български и чуждестранни физически и юридически лица - имена, ЕГН и адреси на български граждани, телефони, електронни адреси и друга информация за контакт, данни от годишни данъчни декларации на физически лица, данни от справките за изплатени доходи на физически лица, данни от осигурителните декларации, данни за здравноосигурителни вноски, данни за издадени актове за административни нарушения и пр.

По делото е представена и приета справка от НАП от 15 юли 2024 г. /л. 4 от делото/, в която е посочено, че за идентификатор 50011076524 /ЕГН на ищеца/ са разпространени данни, които включват ЕГН и имена, данни за платени суми за данъчни и осигурителни задължения, получени от териториалните поделения на Български пощи в периода 2007г. – 2009г., през 2007г., справки за изплатени доходи на физически лица за 2016г., 2017г. и 2018г.

В проведеното на 05.03.2025г. съдебно заседание е разпитана свидетелката П. Н. Т., от показанията на която се установява, че ищецът е притеснен, неспокоен, ядосан от изтичането на

личните му данни. Изпитва притеснения за банковите сметки и недвижимото си имущество, както и че може да бъде изтеглен бърз кредит на негово име. Оплаквал се от здравословни проблеми и получил инсулт.

В проведеното на 05.03.2025г. съдебно заседание е разпитан и свидетелят Т. В. А., който твърди, че ищецът има финансови затруднения, злонамерени хора са се опитали да използват личните му данни. Малко след изтичането на личните данни четирима човека са го нападнали. Посочва, че ищецът му споделял, че притесненията относно изтичането на личните му данни се отразявали на здравето му.

По делото е представена Епикриза от клиника по нервни болести при УМБАЛ „Света Анна“ АД – С. (л. 31 от делото), от която е видно, че в периода 03.04.2020г. – 09.04.2020г. Х. Ц. е хоспитализиран с диагноза исхемичен мозъчен инсулт във вертебробазиларната система, мултиинфарктна енцефалопатия, квадрипирамиден и дискоординационен – палео и неocereбеларен синдром. Приложена е още компютърна томография на главен мозък от 03.04.2020 г. от УМБАЛ „Св.А.“- С., АД (л. 32 от делото), медицинско направление от 15.05.2020 г. на Х. Ц. за рехабилитация (л. 33 от делото), в което е посочено, че преди 2 м. е преживял черепно – мозъчна травма, хоспитализиран, персистиращ световъртеж, нестабилна походка, залита, има често главоболие и двойно виждане. Приложена е Етапна епикриза за периода 07.12.2020 г. – 17.12.2020 г. (л. 34 от делото), в която е упоменато, че лицето страда от чести прилошавания с краткотрайни замайвания и последващи епизоди на сънливост от 24 до 48 ч. 1-2 пъти месечно. Видно от Етапна епикриза за периода 02.09.2021 г. – 12.09.2021 г. (л. 35 от делото), жалбоподателят е хоспитализиран с диагноза последици от мозъчен инфаркт и оплаквания от неконтролируеми припадъци. Съгласно етапна епикриза от хоспитализация в периода 05.01.2021 г. – 15.01.2021 г. (л. 36 от делото) лицето е прието с диагноза последици от мозъчен инфаркт и оплаквания от загуба на съзнание, съпроводена с припадъци, световъртеж, болки в кръста и др. Представени са и етапна епикриза от 11.12.2023 г. -21.12.2023 г. (л. 37 от делото), амбулаторен лист, етапна епикриза от 16.09.2024 г. – 26.09.2024 г. (л. 38 от делото), както и Експертно решение № 69/07.01.2021 г. от УМБАЛ „Св. Й. К.“ – С. (л. 40 от делото), издадено на ищеца за 75 % В. за получен исхемичен мозъчен инсулт след побой и последващи припадъци, както и експертно решение № 91786 от 17.09.2024 г. от „Втора многопрофилна болница за активно лечение – София“ ЕАД (л. 41 от делото), видно от което ищецът е преосвидетелстван със 72% В..

При така установеното от фактическа страна, съдът обосновава следните правни изводи:

С главния иск е отправено искане за присъждане на обезщетение за претърпени вреди в резултат на незаконосъобразно бездействие на НАП в качеството ѝ на администратор на лични данни. Съгласно чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ държавата и общините отговарят за вреди, причинени от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. В ал. 2 на същата разпоредба е посочено, че исковите по ал. 1 се разглеждат по реда, установен в АПК - глава единадесета, чл. 203 и сл. от АПК. В чл. 204 АПК са регламентирани условията за допустимост на предявения иск като според ал. 4, когато вредите се претендират от незаконосъобразно бездействие, както е в случая, незаконосъобразността се установява от съда, пред който е предявен искът за обезщетение. Агенцията е юридическо лице съгласно чл. 2, ал. 2 ЗНАП и е пасивно легитимирана по чл. 205, ал. 1 АПК да отговаря по него. В този смисъл исковите са допустими и следва да бъдат разгледани по същество.

Разгледан по същество, главният иск е частично основателен.

Отговорността по чл. 1, ал. 1 ЗОДОВ е специална по отношение на общата деликтна отговорност

по чл. 45 и сл. от Закона за задълженията и договорите /ЗЗД/. Характеризира се като обективна и безвиновна. Предпоставките, които следва да са изпълнени кумулативно за да е осъществен фактическият състав са: незаконосъобразен административен акт, действие или бездействие на административен орган или длъжностно лице по повод осъществяваната от него административна дейност; вреда – имуществена или неимуществена; както и пряка причинно-следствена връзка между незаконосъобразния акт/действие/бездействие и настъпилата вреда.

В случая се констатира изпълнение на първата предпоставка на посочения фактически състав – бездействие на административния орган. Ищецът твърди, че незаконосъобразното бездействие на служители на НАП се изразява в неизпълнение на задължения, произтичащи от чл. 59, ал.1 от ЗЗД, чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защита на личните данни /ЕС/ 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016 /GDPR/. Под „действие“, респективно „бездействие“, следва да се разбира всяко такова, извършено от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт, а физическа изява, но не произволна, а в изпълнение респ. неизпълнение на определена нормативна разпоредба. Незаконосъобразно фактическо бездействие в случая е това по смисъла на чл. 256 АПК, т.е. бездействието на административен орган по отношение на задължение, произтичащо пряко от нормативен акт или което той е длъжен да изпълни по силата на закона. С. в случая е липсата на активно поведение на компетентен орган да извърши конкретните предписани му по закон фактически действия.

С решение от 14.12.2023 г. по дело № С-340/2021 г. на СЕС, съдът е достигнал до извод, че чл. 24 и 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 трябва да се тълкуват в смисъл, че сами по себе си неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от този регламент не са достатъчни, за да се приеме, че приложените от съответния администратор технически и организационни мерки не са „подходящи“ по смисъла на чл. 24 и чл. 32 от регламента /§39 от решението на СЕС/. Чл. 32 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че преценката дали приложените от администратора технически и организационни мерки по този член са подходящи трябва да бъде направена от националните юрисдикции конкретно и обективно, като се вземат предвид рисковете, свързани със съответното обработване, и като се прецени дали естеството, обхватът и прилагането на тези мерки са съобразени с тези рискове /§30 и §39 от Решението на СЕС/.

Принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл. 5, § 2 и конкретизиран в чл. 24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл. 82 от този регламент администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл. 32 от посочения регламент са подходящи. Администраторът не се освобождава от задължението си по чл. 82, параграфи 1 и 2 от регламента за обезщетяване на претърпените от дадено лице вреди само поради факта, че произтичат от неразрешено разкриване на лични данни или неразрешен достъп до такива данни от „трета страна“ по смисъла на член 4, точка 10 от регламента.

В случая се претендират неимуществени вреди, претърпени от изтеклата на 15.07.2019 г. информация, вследствие нерегламентиран достъп до електронните масиви на НАП, съдържащи и лични данни на ищеца. Страните не спорят, че е налице неоторизиран достъп до личните данни на ищеца, съхраняващи се от НАП, в качеството му на администратор на лични данни. Тези обстоятелства се потвърждават и от представената по делото разпечатка от справка от НАП от 15 юли 2024 г., относно разпространени лични данни на ищеца.

В чл. 24 от Регламент (ЕС) 2016/679 понятието “Отговорност на администратора” е дефинирано по следния начин: „като взема предвид естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица,

администраторът въвежда подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с регламента, като мерките се преразглеждат и при необходимост се актуализират“. В чл. 32 от регламента са изброени конкретните мерки, които следва да се предприемат, а именно: „Като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, администраторът и обработващият лични данни прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на съобразено с този риск ниво на сигурност, включително, *inter alia*, когато е целесъобразно: а.) псевдонимизация и криптиране на личните данни; б.) способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност и устойчивост на системите и услугите за обработване; в.) способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; г.) процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването“.

В съответствие с разяснения на СЕС, дадени с решение от 14.12.2023 г. по дело № C-340/2021 г. на трети състав на СЕС, както и трайната практика на Върховния административен съд по идентични казуси, съдът приема, че е в тежест на ответника да установи липсата на нарушение по смисъла на регламента и липсата на причинна връзка между нарушението и претендираните вреди. Също така е в тежест на ответника да установи, че е приложил мерки за сигурност на личните данни, както и че тези мерки са били подходящи. Както е посочено в решението на СЕС, следва да се идентифицират рисковете от нарушение на сигурността на личните данни, породени от съответното обработване, и евентуалните последици от тях за правата и свободите на физическите лица. Тази преценка трябва да се осъществява конкретно, като се отчита степента на вероятност на идентифицираните рискове и тежестта им. От друга страна, следва да се провери дали мерките, приложени от администратора, са съобразени с тези рискове, като се имат предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхватът, контекстът и целите на това обработване /§42 от Решението на СЕС/.

В случая, въпреки дадените от съда указания относно разпределянето на тежестта на доказване на фактите по делото, както и на спорните и безспорни обстоятелства, ответникът единствено излага твърдения, че е въведена Система за управлението на бизнес процесите, Система за управлението на сигурността на информацията, Вътрешни правила, както и че процедурите в агенцията са утвърждавани съгласно изискванията на чл. 10, ал.1, т.5 от ЗНАП и са съобразени с ISO 9000 и ISO 9001, с Наредба за общите изисквания към информационните системи, регистрите и електронните административни услуги, Наредба за общите изисквания към мрежовата и информационна сигурност. Позовава се на Вътрешни правила за защита на личните данни на лицата подаващи сигнали в Националната агенция по приходите, Методика за анонимизиране на индивидуални данни. Изложените съображения обаче не са подкрепени със съответните доказателства и анализи, такива вътрешни актове, процедури и политики не са представени по делото. Поради това в производството не е установено към момента на осъществяване на нерегламентирания достъп какви вътрешни правила и процедури във връзка със защита на личните данни са били приети от ответника, не би могло да бъде

установено и съответни ли си били те на нормативните изисквания към този момент, доколко ефективно и пълно са били имплементирани. Съответно ответникът не доказва какви конкретни технически мерки са предприети, за да се предотврати неоторизиран достъп; достатъчни ли са те предвид достиженията на техническия прогрес и различните рискове, естеството, обхватът, контекстът и целите на обработването на личните данни; технически възможно ли е било осуетяването на изтичането на данни или не. С оглед разпределената доказателствена тежест, ответникът не успя да докаже изпълнение на законовото си задължение, че приложените от него мерки за сигурност на личните данни по чл. 32 от Регламента са подходящи. Липсва какъвто и да е анализ, оценка и обосноваване актуални ли са били към момента на настъпване на неоторизирания достъп до лични данни и съответстват ли на риска създадените от ответника правила и политики, било ли е възможно и необходимо предприемането на други подходящи мерки, било ли е възможно предотвратяване настъпването на неправомерния достъп до съхраняваните лични данни, като цяло липсва обосноваване и доказване от страна на ответника наличието на подходящи технически и организационни мерки и действия за осигуряване на съобразено с риска ниво на сигурност на личните данни на ищеца за защита на личните данни в светлината на посочените по-горе критерии. Следва извод, че бездействието на ответника е незаконосъобразно и е в противоречие с нормативните изисквания на чл. 24 и чл.32 от ОРЗД. Съдът приема за неотносими доводите на ответника, че след 15.07.2019 г., когато е осъществен нерегламентирания достъп, НАП е информирала мерки да информира засегнатите лица, национални и международни организации и структури.

Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че е налице първата предпоставка за ангажиране на отговорността на НАП, представляваща незаконосъобразно бездействие по предприемане на необходимите и ефективни действия, произтичащи от задълженията по чл.24 и чл.32 от ОРЗД.

Настоящият състав на съдът счита, че от събраните по делото доказателства може да се направи извод, че ищецът е претърпял посочените в исковата молба неимуществени вреди, изразяващи се в обоснован страх, тревожност и притеснения, че с негови лични данни ще бъде злоупотребено, като се посегне и отчужди имуществото му. От показания на свидетелите П. Т. и Т. А. се установява, че ищецът изпитвал много силно безпокойство и страх от възможността за неправомерната употреба на данните му с цел измама и отнемане на имуществото му. Предвид естеството на изтеклите лични данни и изложените по – горе страхове и притеснения на ищеца, настоящият състав на съда приема, че действително съществува риск от настъпване на посочените по-горе неблагоприятни последици, поради което опасенията и страховете на ищеца са напълно основателни. Този извод е в съответствие с § 6 от решението по дело № С-340/2021 г. на СЕС, в който

се посочва, че чл. 82, § 1 от Регламент 2016/679 трябва да се тълкува в смисъл, че опасенията, които субект на данни изпитва, вследствие на нарушение на този регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, могат сами по себе си да представляват „нематериална вреда“ по смисъла на тази разпоредба. Когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се считат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни. Предвид изложеното, настоящият състав на съда приема, че за ищеца са настъпили изложените по-горе неимуществени вреди. Безспорно те са в пряка и непосредствена причинно-следствена връзка с очертаното по-горе незаконосъобразно бездействие на ответника в качеството му на администратор на лични данни. Следователно налице е и третата предпоставка за основателност на иска.

Предвид обстоятелството, че страховете на ищеца са свързани с настъпването на някакви несигурни бъдещи събития, както и че продължителността и интензитетът на вредите не е бил в по-висока степен, настоящият състав на съда приема, че претендираният размер на обезщетението от 7000 лв. е необосновано висок. Сумата от 700 лв. е справедлива, за да обезщети претърпените от ищеца неимуществени вреди от незаконосъобразното бездействие на НАП, довело да нерегламентираното разкриване на лични данни. Поради това искът до пълния претендиран размер се явява прекомерен и в противоречие с принципа за справедливост, поради което следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Предвид основателността на главния иск за претърпени неимуществени вреди, основателен е акцесорният иск за заплащане на лихва за забава, считано от датата на увреждането /аргумент от чл. 84, ал. 3 ЗЗД/, до окончателното изплащане на уважената част от иска. Поради това, съдът приема за основателен иска за присъждане на законната лихва върху уважената част от исковата претенция в размер на 700 лева, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на вземането.

С оглед изхода на спора следва да бъде уважено искането на адв. Ж. за присъждане на разноски на основание чл. 38, ал. 2 ЗА. Предвид чл. 7, ал. 2, т. 1, вр. чл. 8, ал. 1 на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения за адвокатска работа (загл. изм. - ДВ, бр. 14 от 2025 г.) адвокатският хонорар следва да бъде определен в размер на 460 /четиристотин и шейсет/ лева за разглеждане на исковата молба. Тази сума трябва да бъде присъдена съобразно уважената част от иска или 46 /четиридесет и шест/ лева, които следва да се присъдят на процесуалния представител адв. А. Ж..

Ответникът също е направил искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. Предвид изхода на спора и на основание чл. 10, ал. 4 от ЗОДОВ, на ответника следва да се присъдят разноски за юрисконсулт. На основание чл. 10,

ал.4 ЗОДОВ, чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредба за заплащането на правната помощ, като съобрази фактическа и правна сложност на делото, процесуалната активност на пълномощника-юрисконсулт, обема и качеството на осъществената процесуална дейност, в полза на ответника следва да се определи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева, а съобразно отхвърлената част от иска, следва да му се присъди сумата от 90 /деветдесет/ лева.

Така мотивиран, Административен съд София град, II отделение, 24 -ти състав,

Р Е Ш И:

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на Х. Х. Ц., ЕГН [ЕГН] сумата от 700 /седемстотин/ лева, представляваща обезщетение за претърпени неимуществени вреди, вследствие на незаконосъобразно бездействие от страна на НАП, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължение по чл. 59, ал. 1 ЗЗЛД и по чл. 24 и чл. 32 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016 година, ведно със законната лихва върху уважената част от иска, считано от 15.07.2019 г. до окончателното изплащане на сумата.

ОТХВЪРЛЯ иска на Х. Х. Ц., ЕГН [ЕГН], за разликата до пълния претендиран размер от 7000 /седем хиляди/ лева като неоснователен и недоказан.

ОСЪЖДА Национална агенция за приходите да заплати на адв. А. Н. Ж. сумата от 46 /четиридесет и шест/ лева за оказаната на Х. Х. Ц. безплатна защита и съдействие, съобразно уважената част от иска по настоящето дело.

ОСЪЖДА Х. Х. Ц., ЕГН [ЕГН], да заплати на Национална агенция за приходите сумата от 90 /деветдесет/ лева разноски за юрисконсулт, съобразно отхвърлената част от иска.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: